

PIRET RAUD

KÕIK
MINU
SUGULASED

AUTORI ILLUSTRATSIOONID

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Jane Lepasaar
Kujundanud Dan Mikkin
Disainer Villu Koskaru

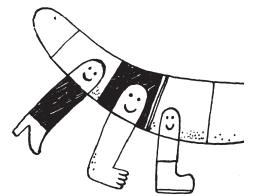
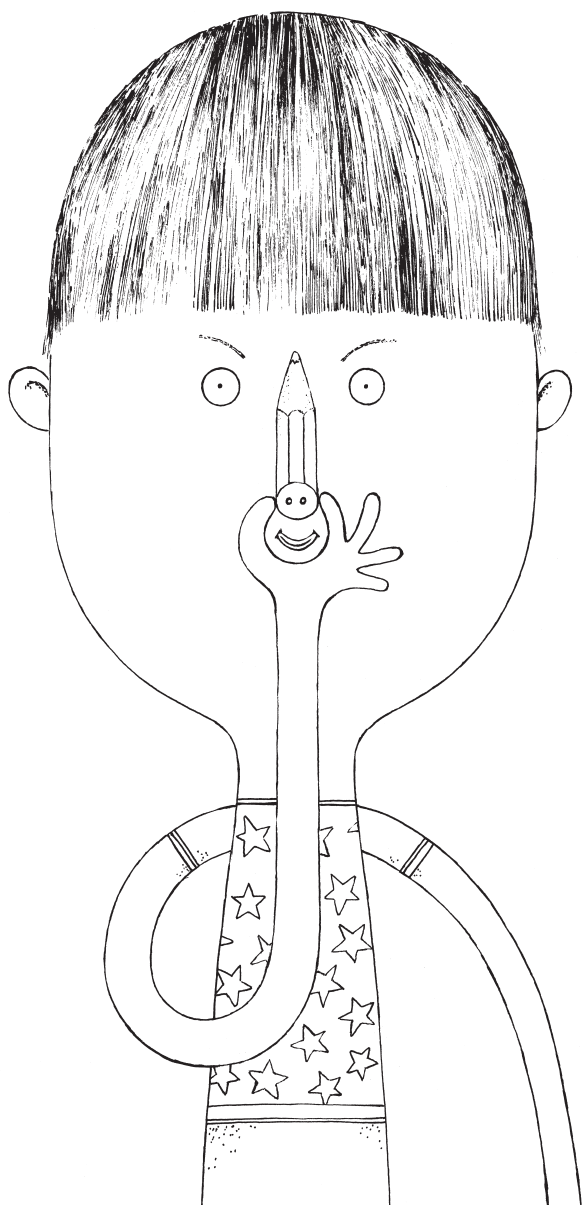
Raamatu avaldamist on toetanud Eesti Kultuurkapital

Tekst ja pildid © Piret Raud ja Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-231-4
Trükitud OÜ Greif trükikojas

SISUKORD

Kõik minu sugulased	7
Minu suur vend Anton	9
Gea silmad	13
Minu õde Mia	18
Aap	23
Onu Marko	27
Polla	32
Vanavanaisa Eduard	37
Teistmoodi sugulane	41
Tark Hugo	45
Vanatädi Aime medaljon	49
Tädi Siiri süda	53
Mona	57
Tädi Ilme	62
Emme käekott	67
Vanaema hambad	71
Leena	75
Kindral Kalle ja kärbes Kiki ...	80
Kant ja Nurk	84
Issi ja helid	88
Onu Kaupo	92
Perekond Puu	96
Vürst Peeter	100
Tädi Mari	104
Tädi Iphigeneia	108
Sass	113

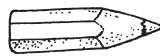

KÕIK MINU SUGULASED

Tere! Minu nimi on Aadam ja ma olen juba koolipoiss. Mu peres on peale minu veel isa, ema, õde, koer ja kaks venda. Pere on meil päris suur, kuid meie suguselts on veelgi suurem. Ükskord pidin ma koolis joonistama sugupuu. Seda oli vaja teha nii, et ma ise olen justkui puu tüvi ja minu sugulased on oksad. Mul sai sugulasi kokku nii palju, et nad kõik ei mahtunud üldse puu külge ära, ning siis ma otsustasin joonistada puu asemel hoopis saajalgse. Iga saajalgse jalg pildil oli üks minu sugulane ja kuivõrd kõik minu sugulased on üsna erinevad, siis tulid ka jalad isesugused.

Mõni jalg oli suur ja karvane nagu issi ja mõni õige til-luke ja ilma karvadeta nagu minu väikevend Aap. Mõni jalg oli tugev ja lõi jalgpalli nagu mu vanem vend Anton, mõni oli jälle elatanud ja nõrk nagu vanatädi Aime ega jaksanud hästi teistega sammu pidada. Muist jalgu olid riiakad ja tallusid naaberjalgade varvastel ja kandadel ning muist olid nii tasased ja ettevaatlikud, et hiilisid kiki-varvul. Ja siis olid seal veel mõned vanaaegsed jalad – need

olid minu ammused esiisad. Ühele neist joonistasin isegi mõõga varvaste vahele, et oleks paremini aru saada, mis sorti tüübiga tegemist.

Jalgu sai kokku terve tore trobikond ning ehkki nad sammusid erinevas rütmis, kõndisid nad kõik ometi ühes suunas ja kandsid üksmeelselt sajajalgse suurt paksu keha. See keha oli siis justnagu miski, mis kõiki sugulasi omavahel ühendab. Suguvõsa vaim, nagu ütleb vanaema.

Õpetaja leidis, et mu pilt on mõnevõrra ootamatu ja pentsik, aga kui ma talle täpsemalt ära rääkisin, milline üks või teine minu sugulane päris elus on, siis nõustus ta minuga, et meie suguselts on tõepoolest rohkem sajajalgse kui puu moodi, ning pani mulle hindeks viie.

MINU SUUR VEND ANTON

Minu vend Anton on juba suur. Ta on neliteist aastat vana ja meeter ja seitsekümmend viis sentimeetrit pikk.

Nii kaua kui ma mäletan, on meil kodus alati räägitud, et Antonil on kõva pea. Millegipärast leitakse, et kõva pea on puudus, ehkki minu meelest oleks mingi padja moodi pehme pea hulga halvem variant. Või siis vedel pea, mida tuleks pudelis hoida.

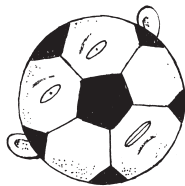
Emal ja isal nii ei arvanud.

„Küll sul on ikka kõva pea,” seletasid nad kogu aeg. „Mitte midagi see kinni ei pea! Sellepärast sa saadki koolis ainult halbu hindeid. Mis sinust, kahemehest, küll elus nii-moodi saab?”

See nurin lõppes aga päevast, mil kooli kehalise kasvatusõpetaja teatas, et Antonil on annet jalgpallis ning ta pandi jalgpallitreenni. Selgus, et jalgpallis on kõva pea vägagi hinnatud. Eriti selline nagu Antoni pea, millega sai palli lähedasti väravasse lüüa.

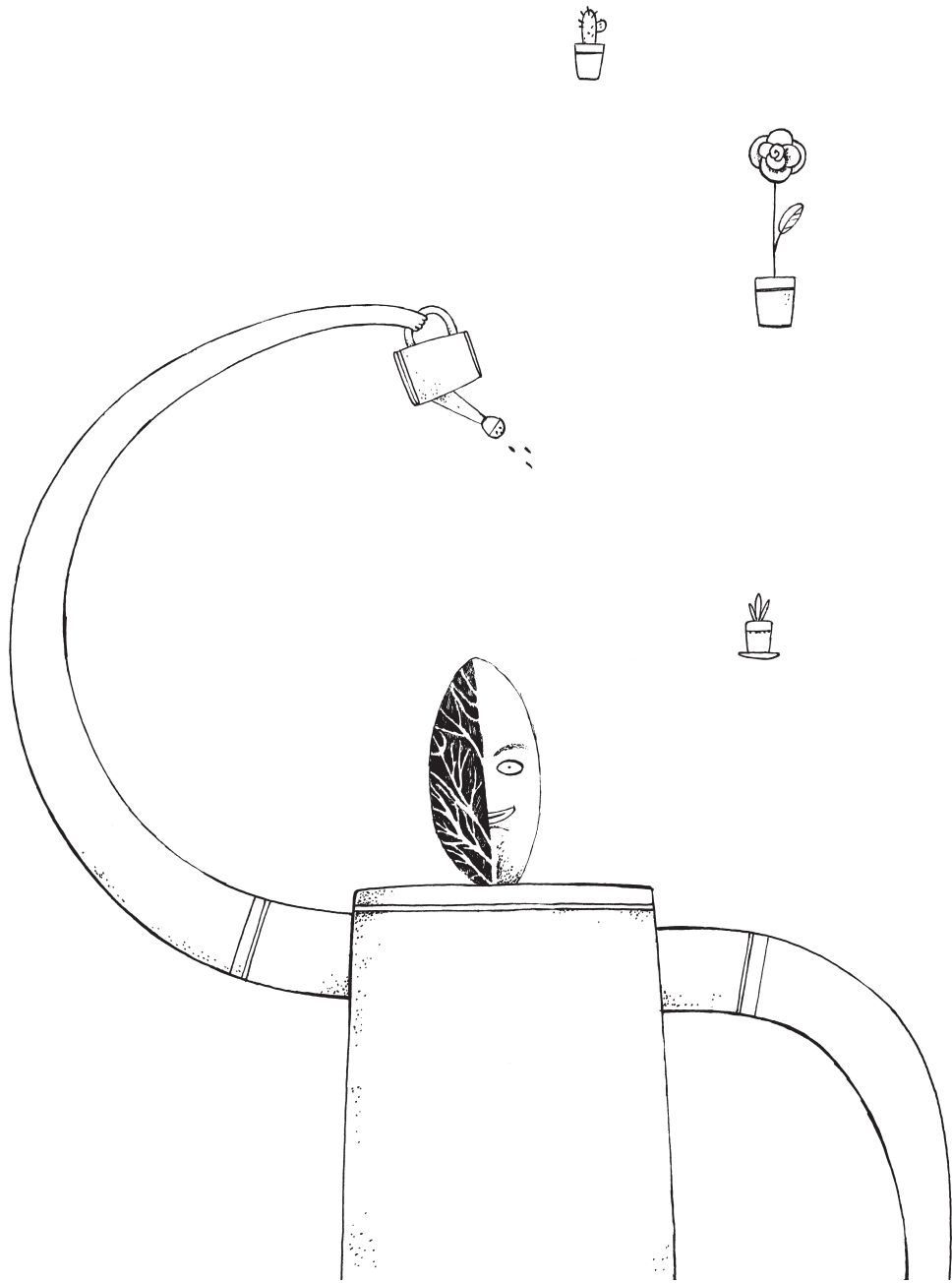
Kõks! ja värav. Kõks! ja teine värav. Kõks! ja kolmas värav. Anton oli tõepoolest osav ning kuuldused tema mänguoskusest levisid üle maa. Anton sõitis ühelt võistlusele teisele ja sellest, et tal koolitöö hästi välja ei tulnud, polnud midagi, sest kooliskäimise jaoks polnud tal niikuinii enam aega.

Kord ühel võistlusel juhtus ent selline lugu, et Anton lõi suure tuhinaga palli asemel väravasse hoopis oma pea. Seejuures ei saanud mitte keegi aru, et nüüdsest oli platsil kaks palli – nii sarnane oli Antoni pea palliga! Mõlemad nõnda ilusad kõvad ja ümmargused! Kuivõrd palle oli kaks, löödi sel matšil rekordarv väravaid. Halb oli asja juures aga see, et Anton kaotas mängu käigus oma pea silmist, sest silmad olid tal ju pea ning mitte keha küljes.

Kui Anton pärast võistlust õhtul ilma peata koju tuli, ei tundnud me teda esialgu üldse ära. Aga kui me lõpuks aru saime, et tegemist on meie armsa Antoniga, läks emme väga närvi. Ta helistas kohe Antoni treenerile, kuid nüüd selgus, et treener polnud Antoni pea puudumist üldse märganud.

„Mis sest peast ikka nii väga taga nutta,“ lohutas treener emmet. „Saame ka ilma hakkama. Põhiline, et jalad oleksid alles.”

Aga emps ei arvanud nii, vaid pani koos issiga ajalehte kuulutuse:

„Kaotatud pea. Leidjal tuua vaevatasu eest Naba puiestee 5-33!”

Kus nüüd hakkas meie ukse taga inimesi voorima! Väikseid lapsi ja vanaonusid ja vanatädisid ja isegi üks üleni tätoveeritud hiiglane oli teiste hulgas. Kõigil neil olid erinevad kaotatud pead kaenlas, ent ükski polnud Antoni nägu.

Õnneks tuli vanatädi Aimele hea mõte.

„Ärge muretsege!” ütles ta. „Kasvatame Antonile uue pea!”

Ta pani Antoni aknalauale päikese kätte istuma.

„Püsi nüüd siin,” sõnas ta rangelt, võttis siis kastekannu ja kastis hoolega Antoni kaela.

Kohe silmapilk ei juhtunud midagi, kuid ülejäärgmisel hommikul märkasime Antoni kaelast võrsumas väikest pealiblekest. Kastsime seda hoolega iga päev ning varsti haljendaski Antoni küljes uus pea. See oli õige pisut rohekas ja mitte nii kõva kui endine, aga muidu täitsa Antoni nägu.

Jalgpallitreffi ema ja isa Antonit enam ei lubanud, ent sellest polnudki nii väga midagi, sest uue peaga õnnestusid Antonil hoopis muud asjad hiilgavalt. Koolis näiteks sai ta nüüdsest ainult häid hindeid, nii et tema rohelisest näost tehtud foto pandi lausa autahvlile.

Kuhu täpselt aga Antoni vana pea kadus, on senini teadmata.